

шелъ при Войникова. Освѣнъ това, съ своята разнообразна и по-положителна работа, Войниковъ будилъ повече съчувствие. Войниковъ бѣше вѣстникарь, драматически писателъ и организаторъ на театро. Самъ той, като учителъ, не чувствувалъ изключителна нужда отъ пари, слѣдователно — доходитъ отъ вѣстника и др. отивали по прѣдназначение. Работниците на Войникова, когато тѣхното число не надминавало цифрата двѣ, имали поне два комата хлѣбъ въ три дни ... Другитъ „редакции“ не давали и това, а Дѣдо Паничка отпускатъ тавантъ на печатницата за богъ да прости.

Една случка обаче, принудила Ботйова да напусне словослагателското занятие и коректорската длѣжностъ въ „Дунавска Зора“ за два — три мѣсеца. Това е било, може би, недѣля — двѣ слѣдъ като нансво поелъ длѣжността коректоръ-словослагателъ.

Атмосферата била наситена съ ненависть противъ турци и чорбаджии: слѣдъ погромътъ надъ Хаджи Димитъръ и слѣдъ прѣслѣдването на българскитъ комити изъ Ромъния, негодуванието противъ чалмитъ и особно, ако тие чалми покриватъ нѣкое тлѣсто шкембе, стигнало до най-голѣмо напъжение. Хжшоветъ изъ Браила и другитъ градове мжно се здържвали да не нападатъ „тиранинътъ“, който тѣ въ своитъ заблуждения понѣкога виждали и въ послѣдния мохамедовъ поданикъ. Христо Ботйовъ страдалъ въ малка мѣра отъ тая слабостъ, безъ да влага въ нея онази анархия, която невѣжеството и ниската култура на „хжша“ нераздѣлно свързвали съ своята умраза.

Една слабостъ е ималъ нашиятъ поетъ — да търси чистъ въздухъ и тишина, когато всичко спи, и когато никой не могълъ да му бърка да съзерцава природата. Рано въ зори обичалъ той да прави своитъ разходки изъ браилската градска градина, несмутена още отъ врявата на дѣцата или отъ жбенето на българскитъ хжшове. Въ Калоферъ и на Балкана е